

Arrest

nr. 325 874 van 25 april 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kind
 X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. MUSEKERA SAFARI
 Xavier De Buestraat 26
 1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kind X die verklaren van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2024 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 mei 2024: *“gezinshereniging op basis van artikels 40ter en 40bis VW in hoedanigheid van de referentiepersoon niet mogelijk”*.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. MUSEKERA SAFARI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij betrad op 24 oktober 2023 het Belgisch grondgebied. Zij diende op 4 december 2023 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in toepassing van artikel 40bis/40ter van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), in functie van haar moeder met Braziliaanse nationaliteit, mevrouw L. M. D. S.

Op 4 december 2023 werd aan de verzoekende partij een bijlage 19ter afgeleverd.

Op 31 mei 2024 wordt een beslissing genomen dat geen verder gevolg zal worden gegeven aan de aanvraag en de bijlage 19ter als onbestaande dient te worden beschouwd.

Het betreft de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“Op 04.12.2023 deed de betrokkene een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 40ter of 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Bijlage 19ter dd 04.12.2023). Echter, deze aanvraag werd ingediend in hoedanigheid van de genaamde M. D. S., L. (RR (...)), de moeder van de betrokkene.

De moeder van de betrokkene heeft de Braziliaanse nationaliteit en heeft heden geen verblijfsrecht van meer dan drie maanden in België verworven. Artikel 40bis, § 2 stelt dat: “Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd (...); Artikel 40ter, §2 VW stelt dat: “De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: (...)”. Aangezien de referentiepersoon geen burger van de Unie is, en geen Belg die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, zoals gestipuleerd in de geciteerde wetsartikelen, kan zijn moeder niet optreden als referentiepersoon in de aanvraag gezinshereniging en valt de betrokkene buiten het toepassingsgebied van artikel 40ter en 40bis VW.

De bijlage 19ter dd. 04.12.2023 dient dan ook te worden beschouwd als onbestaande. Er zal dan ook geen verder gevolg gegeven worden aan de huidige aanvraag gezinshereniging dd. 04.12.2023. Het AI dient te worden ingetrokken. Betrokkene dient geschrapt te worden uit het RR wegens verlies van het recht op verblijf.

Betrokkene kan bijgevolg geen gezinshereniging indienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40 tot 42 van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van de rechten van verdediging, en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“En ce que, la partie adverse rejette la demande du fils des parties requérantes sans motiver valablement cette décision et sans prendre en compte l'ensemble des éléments de la cause ;

Alors que, toute décision doit être motivée en droit et en fait et prendre en compte l'ensemble des éléments pertinents de la cause ;

1.

Considérant que la motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent le fondement de cet acte ;

Que cette obligation a été généralisée par la loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels ;

2.

Considérant que le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité” et que “l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs” (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, JT., 1991, page 737);

Que la motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la loi 29 juillet 1991 ;

Que le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit

l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14/06/2002, n° 107.842) ;

3.

Considérant que le principe de proportionnalité constitue une application du principe du raisonnable et requiert un rapport raisonnable de proportionnalité entre les motifs de fait fondant un acte administratif et son objet ; Que le devoir de minutie impose à l'administration de « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1996, n° 58.328), ce devoir requiert, en outre, que l'administration procède à « un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision ». (C.E., 31 mai 1979, n° 19.671) ;

Que « l'obligation matérielle de prudence requiert que lors de la préparation et de la prise d'une décision des autorités, tous les facteurs et circonstances pertinents soient soupesés. 'La prudence lors de la découverte des faits et l'exigence d'un examen prudent constituent un élément essentiel de droit » (CE n°130.662, 27 avril 2004, A.P.M. 2004, Ev.5, 99) ;

4,

Considérant que la motivation de la décision attaquée peut être résumée comme suit :

La demande de titre de séjour de P. V. A. a été introduite sur base de sa relation avec Madame M. D. S. L. ; Cette dernière n'étant pas un citoyen UE ou belge, elle ne pourrait pas être une personne de référence en application des articles 40bis et 40ter de la loi du 15.1.1980 ; Que cette motivation ne peut pas être suivie ;

5.

Considérant, première branche, que les parties requérantes ont reçu la décision de refus de séjour de leur fils par l'intermédiaire d'un courrier daté du 31.05.2024 de la première partie adverse adressée à la deuxième partie adverse ;

Que toutefois, l'article 52, alinéa 2 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 dispose que :

« Par contre, si l'étranger ne produit pas la preuve de son lien familial conformément à l'article 44 à l'appui de sa demande, le bourgmestre ou son délégué ne prend pas en considération sa demande au moyen d'un document conforme au model figurant à l'annexe 19quinquies. Il ne remet pas d'annexe 19ter. » ;

Que si les parties adverses considéraient que le fils des parties requérantes ne rentrait pas dans les catégories pouvant lui permettre d'introduire une demande de regroupement sur base des articles 40bis et 40ter; il aurait fallu lui remettre une annexe 19quinquies conformément à cette disposition ;

Qu'à tout le moins, il aurait fallu lui remettre une annexe 20 conformément à l'article 52, §3 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 qui prévoit que ;

« § 3. Si, à l'issue des trois mois, le membre de la famille n'a pas produit tous les documents de preuve requis, ou s'il ressort du contrôle de résidence que le membre de la famille ne séjourne pas sur le territoire de la commune, l'administration communale refuse la demande au moyen d'une annexe 20, comportant, le cas échéant, un ordre de quitter le territoire. Il est procédé au retrait de l'attestation d'immatriculation. » ;

Qu'en l'espèce, les parties requérantes ne comprennent pas pourquoi après la remise d'une annexe 19ter par la deuxième partie adverse, la première partie adverse a adopté une décision non conforme aux dispositions légales applicables ;

Que l'adoption d'une décision non-conforme aux dispositions légales a en outre des conséquences sur les droits de la défense des parties requérantes et de leur fils ;

Qu'en effet, les actes de notifications des annexes 19 quinquies et 20 indiquant les voies de recours qui sont ouvertes au justiciable ;

Que la décision attaquée ne prévoit pas cette possibilité ;

Que la deuxième partie adverse indique n'avoir reçu aucune instruction pour délivrer une annexe conforme aux prescrits de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 ;

Que ce faisant, les parties adverses ont violé l'article 52 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 et porté atteinte aux droits de la défense des parties requérantes et de leur fils ;

Que pour ces motifs, le moyen est fondé en sa première branche ;

6.

Considérant, deuxième branche, que toute autorité administrative est tenue à une obligation de prudence et de minutie ;

Qu'en vertu de ces obligations, l'autorité administrative doit rechercher et prendre en compte l'ensemble des éléments de la cause avant d'adopter une position ;

Qu'en l'espèce le fils des parties requérantes a été mise en possession d'une annexe par la deuxième partie requérante 19ter à la suite de l'introduction d'une demande de titre de séjour en sa qualité de fils d'auteur d'un enfant belge ;

Que l'adoption d'une décision indiquant qu'il n'était pas dans les conditions pour bénéficier d'une annexe 19ter ou d'une attestation d'immatriculation constitue pour les parties requérantes une violation du principe de légitime confiance ;

Que dans un arrêt n°93.104 du 6 février 2001, Missorten, le Conseil d'Etat a jugé que « le principe de confiance peut être défini comme l'un des principes de bonne administration en vertu duquel le citoyen doit pouvoir se fier à une ligne de conduite constante de l'autorité ou à des concessions ou des promesses que les pouvoirs publics ont faites dans le cas concret » (dans le même sens, CE, arrêt n° 258690 du 6 février 2024, D.B.) ;

Qu'en l'espèce, les parties requérantes avaient une attente légitime que la demande de titre de séjour de leur fils soit recevable et qu'elle puisse donner lieu à une décision favorable ;

Qu'il aurait fallu que les parties adverses informent les parties requérantes du fait que selon elles, leur fils ne rentrait pas dans les conditions pour solliciter une demande de titre de séjour sur base des articles 40bis et 40ter de la loi du 15.12.1980 ;

Qu'en lui accordant néanmoins une annexe 19ter et une attestation d'immatriculation, il a été porté atteinte au principe de confiance légitime ; Que pour ces motifs, le moyen est fondé en sa deuxième branche ;

7. Considérant, troisième branche, que l'article 8 de la CEDH prévoit que : « Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui » ;

Qu'ainsi selon le Conseil d'Etat, le fait de refuser un titre de séjour et de délivrer un ordre de quitter le territoire à une ressortissante syrienne venue rejoindre sa sœur en Belgique est constitutive d'une atteinte à l'article 8 de la Convention EDH (C.E., arrêt n° 100.587 du 7 novembre 2001) ;

Que l'intégration sociale dans le pays dans lequel un étranger réside un élément positif que la Cour EDH prend en considération positivement (CEDH, 9 octobre 2003, Slivenko c. / Lettonie, §95) ;

Considérant que l'article 42, § 1er, alinéa de la loi du 15.12.1980 dispose que : « Le droit de séjour de plus de trois mois dans le Royaume est reconnu le plus rapidement possible et au plus tard six mois après la date de la demande telle que prévue au § 4, alinéa 2, au citoyen de l'Union et aux membres de sa famille qui sont dans les conditions et pour la durée déterminée par le Roi, conformément aux règlements et directives européens. La reconnaissance tient compte de l'ensemble des éléments du dossier » ;

Qu'en l'espèce, il n'apparaît pas que la partie adverse a fait une analyse de la situation du fils des parties requérantes tenant compte de l'ensemble des éléments du dossier en violation des obligations de prudence et de minutie ;

Que plus particulièrement, la partie adverse n'a procédé à aucune mise en balance des intérêts en présence ;

Qu'en effet, une mise en balance valable des intérêts en présence aurait exigé non seulement que les éléments favorables au fils des parties requérantes soient énoncés clairement, quod non, mais en outre que les motifs pour lesquels les exigences de l'ordre public doivent prévaloir soient expressément reproduits ;

Que la décision contestée ne fait pas apparaître que la partie adverse a cherché à déterminer les éléments qui auraient pu justifier de passer outre les conditions prévues par l'article 40 de la loi du 15.12.1980 comme le permet l'article 42 de la même loi ;

Que tant la Cour européenne de Justice que le Conseil d'Etat ont confirmé à travers différents arrêts la nécessité d'une absence de disproportion entre les moyens employés (refus d'accorder une autorisation de séjour et mesure d'expulsion) et le but recherché (politique d'immigration) (Voyez en ce sens, C.E., n°64.908, 27.2.1997, Chr. dr pub., 1998, n°1, p.111) ;

8.

Considérant qu'il résulte de la jurisprudence de votre Conseil que les dispositions de la Convention européenne des droits de l'homme prévalent sur la loi du 15 décembre 1980 : « Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour européenne des droits de l'Homme, 5 février 2002, Conka / Belgique, §81), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (CE., 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance» (CCE., n° 96 489 du 31 janvier 2013 ; CCE., n° 98 175 du 28 février 2013) ;

Que pourtant à aucun moment, ce travail n'a été effectué par la partie adverse alors qu'elle savait que le fils des parties requérantes pouvait se prévaloir de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme ;

Qu'il est incontestable que la relation entre les parties requérantes, leur fils mineur A., et leur fils majeur belge K. est protégée au titre de la vie privée et familiale par l'article 8 de la CEDH

Qu'il en est d'autant plus ainsi que le fils des parties requérantes est mineur et est encore totalement dépendant de ses parents et de son grand-frère belge ;

Qu'en tout état de cause, les parties adverses n'ont fait aucune référence aux exigences de l'article 42, §1er, alinéa 1 de la loi du 15.12.1980 ou de l'article 8 de la CEDH ;

Qu'il n'est pas fait référence à l'intérêt supérieur de P. V. A. qui est mineur et donc scolarisé en Belgique (Pièce 10) ;

Que ce faisant, elles n'ont procédé à aucune balance des intérêts en présence ;

Qu'à défaut de l'avoir fait, la décision querellée est disproportionnée et viole l'article 8 de la CEDH dès lors qu'elle porte atteinte à la vie familiale et privée de la partie requérante et le regroupant sans mise en balance des intérêts en présence ;

Que de la même manière, elle viole l'article 42 de la loi du 15.12.1980 et l'obligation de motivation formelle dès lors qu'il n'a pas été tenu compte de l'ensemble des éléments du dossier avant de rejeter la demande de titre de séjour de la partie requérante ;

Que pour l'ensemble de ces motifs, le moyen est fondé en sa troisième branche ..."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de

redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad merkt op dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

De verzoekende partij diende op 4 december 2023 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in toepassing van artikel 40bis/40ter van de Vreemdelingenwet, in functie van haar moeder met Braziliaanse nationaliteit, mevrouw L. M. D. S.

Op 4 december 2023 werd aan de verzoekende partij een bijlage 19ter afgeleverd.

Op 31 mei 2024 wordt een beslissing genomen dat geen verder gevolg zal worden gegeven aan de aanvraag en de bijlage 19ter als onbestaande dient te worden beschouwd. De determinerende motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Aangezien de referentiepersoon geen burger van de Unie is, en geen Belg die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, zoals gestipuleerd in de geciteerde wetsartikels, kan zijn moeder niet optreden als referentiepersoon in de aanvraag gezinshereniging en valt de betrokkene buiten het toepassingsgebied van artikel 40ter en 40bis VW.

De bijlage 19ter dd. 04.12.2023 dient dan ook te worden beschouwd als onbestaande”

De artikelen 40bis en 40ter, op grond waarvan de verzoekende partij een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van haar moeder met Braziliaanse nationaliteit vallen onder hoofdstuk 2 van de Vreemdelingenwet dat betrekking heeft op *“Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg”*. De artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op familieleden van een burger van de Unie en familieleden van een Belg. De verzoekende partij betwist niet dat de referentiepersoon in casu haar Braziliaanse moeder is, die dus geen burger van de Unie, noch Belg is. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat het bovenvermelde determinerende motief van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.

De verzoekende partij stelt wel dat haar geen bijlage 19ter had mogen afgegeven worden, maar dat haar een andere bijlage had moeten afgegeven worden. De verzoekende partij maakt echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk welk belang zij bij dit onderdeel van haar middel heeft. Door de afgifte van de bijlage 19ter werd de verzoekende partij immers in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, waardoor zij, weliswaar tijdelijk, op het grondgebied mocht verblijven. De verzoekende partij maakt helemaal niet aannemelijk dat zij enig nadeel ondervonden heeft van de afgifte van de bijlage 19ter.

Verder maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de bijlage 19ter voor onbestaande moet gehouden worden, aangezien het bovenvermeld determinerend motief overeind blijft. Wel in tegendeel: de verzoekende partij stelt zelf dat haar geen bijlage 19ter had mogen afgegeven worden, maar wel een andere bijlage, zoals een bijlage 19quinqües of bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten. Het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot de bijlage 19quinqües kan de Raad echter niet volgen. De verzoekende partij verwijst immers naar de bepaling van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, maar de bepaling die de verzoekende partij aanhaalt heeft betrekking op de situatie waarin de verzoekende partij de verwantschapsband niet zou hebben aangetoond, en dat is in casu helemaal niet het geval. Bovendien handelt ook artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit over familieleden van een burger van de Unie, wat de verzoekende partij duidelijk niet is zoals blijkt uit bovenstaande bespreking. De verzoekende partij kan de schending van deze bepaling dan ook niet dienstig aanhalen.

De verzoekende partij voert aan dat haar rechten van verdediging zouden geschonden zijn omdat een bijlage 19quinqües of bijlage 20 duidelijk de beroepsmogelijkheden zouden vermelden, wat bij de in casu bestreden beslissing niet het geval zou zijn. De verzoekende partij is er echter duidelijk in geslaagd beroep in te stellen tegen de bestreden beslissing, getuige waarvan huidig arrest, waardoor de verzoekende partij geen belang heeft bij dit argument, en het om die reden niet ontvankelijk is.

De verzoekende partij voert eveneens aan dat haar rechtmatig vertrouwen zou geschonden zijn doordat haar een bijlage 19ter werd afgeleverd. Daardoor mocht zij er volgens haar vanuit gaan dat haar aanvraag ten gronde zou worden behandeld en bovendien gunstig zou worden beoordeeld. De bijlage 19ter is op zich echter louter een instrumentum dat in casu bovendien ten onrechte werd afgegeven en om die reden door de bestreden beslissing als onbestaande werd beschouwd. De verzoekende partij maakt ook helemaal niet aannemelijk dat de bijlage 19ter niet ten onrechte werd afgegeven, wel integendeel. De verzoekende partij voert immers zelf aan dat haar een andere bijlage had moeten afgegeven worden, maar geen bijlage 19ter.

De verzoekende partij voert verder nog de schending aan van haar gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, en in samenhang daarmee van het evenredigheidsbeginsel, maar de verzoekende partij verliest daarbij uit het oog dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. Er werd de verzoekende partij immers geen bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven door de bestreden beslissing. De verzoekende partij kan de schending van haar gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM dan ook niet dienstig aanvoeren, want de bestreden beslissing heeft in casu niet tot gevolg dat enig gezinsleven, voor zover daarvan sprake zou zijn, geschonden zou kunnen worden. Dit onderdeel is daarom niet ontvankelijk.

In het kader van de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel voert de verzoekende partij onder meer aan dat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom het belang van de openbare orde in casu mag voorgaan op de belangen van de verzoekende partij zelf. De Raad kan enkel vaststellen dat de bestreden beslissing geen enkel motief bevat dat betrekking heeft op de openbare orde. Dit onderdeel mist dan ook feitelijke grondslag. De verzoekende partij voert in het kader van de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel ook nog de schending van het hoger belang van het kind aan, aangezien de verzoekende partij minderjarig is en schoolloopt in België. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, en de bestreden beslissing dan ook niet tot gevolg kan hebben dat het schoollopen van de verzoekende partij in België zou worden onderbroken. De verzoekende partij maakt de schending van het hoger belang van het kind dan ook niet aannemelijk.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig april tweeduizend vijftientig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter.

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU